

OVERWEGING.

6 juli 2014

Een legende verhaalt,
dat Jezus als timmerman
voor ieder mens een perfect juk kon maken,
een juk dat niet knelde,
maar zo gevormd was,
dat het de rondingen van iemands lijf volgde.

Een juk is bedoeld om de last te verdelen.
Vandaag wordt ons een zacht en licht juk beloofd.
In de lezingen horen we immers
dat geloven vrolijk en lichtvoetig en eenvoudig is,
dat geloven niet gebonden is
aan allerlei regels en wetten en voorschriften.

Regels en wetten zijn eerder een last..
De last die we elkaar op de schouders leggen
is te zwaar om te dragen,
maar het juk dat God op onze schouders legt
is niet zwaar.

We kennen allemaal de bijbellezingen
waarin schriftgeleerden en Jezus
verschil van mening hebben.
Het gaat dan over de wetten van de Tora;
niet zozeer over de inhoud van de wetten,
maar over de naleving er van.

Jezus bepleit dat de wetten bedoeld zijn om te verlichten
en niet om de mensen
een zware last op de schouders te leggen.

Nu zijn er 2 soorten wetten:
wetten van God en wetten van mensen.
Over de wetten van God
lezen we in de bijbel het volgende:
"De heer onze God
heeft een verbond met ons gesloten.
Niet met onze voorouders
heeft hij dit verbond gesloten,
maar met ons
zoals we levend en wel bij elkaar zijn.

We kennen ze vast nog wel,
die wetten van God,
de 10 woorden,
de 10 geboden die Mozes ontving op de berg Horeb:

Laten we ze nog eens nalopen:

1. Ik ben de Heer uw God.
Gij zult geen afgoden vereren,
maar Mij alleen aanbidden en boven alles beminnen.
2. Gij zult de Naam van de Heer uw God,
niet zonder eerbied gebruiken.
3. Wees gedachtig, dat gij de dag des Heren heiligt.
4. Eert uw vader en uw moeder.
5. Gij zult niet doden.
6. Gij zult geen onkuisheid doen.
7. Gij zult niet stelen.
8. Gij zult tegen uw naaste niet vals getuigen.
9. Gij zult geen onkuisheid begeren.
10. Gij zult niet onrechtvaardig begeren,
wat uw naaste toebehoort.'

Allemaal geboden die te doen zijn;
eenvoudig,
regels zelfs die behoren
bij een fatsoenlijke samenleving;
van alle tijden, voor iedereen,
jong of oud, arm of rijk,
maakt niet uit.

Mensen hebben om Gods` wetten
menselijke wetten gemaakt.
Ik en enkelen in deze kerk met mij
kennen ze nog als de 5 geboden van de Kerk.

Ook die geboden heb ik op internet terug gevonden:
luister maar.....

1. op zondagen en verplichte feestdagen deelnemen aan de Eucharistie
2. ten minste eenmaal per jaar biechten
3. in de paastijd de heilige communie ontvangen
4. de verplichte feestdagen vieren als zondag
5. op onthoudingsdagen geen vlees gebruiken
en op vastendagen vasten.

Er zijn grote verschillen
tussen de wetten van God
en de wetten van mensen:

Wetten van God zijn bevrijdend,
ze zijn tijdloos,
ze maken deel uit van ons leven;
Ze zijn onderdeel van ons geweten.
Wetten van mensen daarentegen
kunnen verstikkend zijn.

Wetten van God zijn blijvend.
Wetten van mensen veranderen,
ze passen zich aan aan de tijd
en niet te vergeten aan de cultuur.

Wetten van God zijn eenvoudig,
ze zijn letterlijk na te leven;
wetten van mensen ervaren we soms als een last.
Want, inderdaad,
velen van ons weten het nog uit het verleden;
`s zondag ging men niet in eerste instantie naar de kerk
uit innerlijke overtuiging,
nee, veel meer omdat het een plicht was.

Ook de vastenwet onderhield men niet
omdat men het belangrijk vond,
maar omdat het nu eenmaal een wet was.

Alles was in wetten en wetjes vastgelegd,
van seksualiteit tot priesterkleding.
Men wist waaraan men zich had te houden
en wat wel en nog net geen zonde was.

Het 2^e Vaticaans Concilie
dat zo'n 50 jaar geleden speelde
was bijeengeroepen om
de katholieke kerk bij de tijd te brengen;
te moderniseren.
Het bracht naast verwarring en onzekerheid,
zeker ook bevrijding en
gevoel van zelf verantwoordelijk zijn

Er zijn mensen die terug zouden willen,
in hun ogen komt er dan tenminste duidelijkheid.

Anderen zijn zeer gehavend uit die tijd gekomen.
Voor geen goud willen ze zulke toestanden nog terug.

Deze laatsten mogen Jezus aan hun kant weten.
zo verzekert de lezing ons vandaag.
Zeker, afspraken zijn nodig,
maar die mogen ons niet
van buitenaf worden opgelegd;
we moeten vanuit een innerlijke overtuiging
voelen dat ze nodig zijn.
en we zullen ze dan ook als `eenvoudig` ervaren.

Het juk van Jezus
is een juk van liefde en verdraagzaamheid.
Ik vind dit een heel aangename
en heel aantrekkelijke boodschap
met de zomervakanties in het vooruitzicht.

Want vakantie is een tijd van trager leven,
van onthaasten,
van meer genieten
van de kleine dingen van het leven.
Meer genieten ook van elkaar,
en vooral: meer tijd hebben voor elkaar.

En als we dan elkaar benaderen met liefde,
vrede, dienstbaarheid en vriendschap,
dan kan onze vakantie al niet meer stuk.
Ik wens ons allen
het zachte juk en de lichte last van Jezus toe.